

FLORIN CIULACHE pictează, între altele, emisiia inertă a canalelor de televiziune de la ora 3 dimineața. Momentul când nu mai e nimic de spus, când viața, cursul dolarului, aventurile politice, prețul petrolului, îmblânzirea crocodililor și fluxul informațional par să se fi oprit. Pictura se lasă ocupată de apariții precum sigla postului ori acordajul cromatic, altfel spus de două moduri în care poți face un Mondriaan catodic. După scurgerea interminabilă de imagini, televiziunile difuzează un fel de imobilitate în timp real, pe care pictura o reproduce cum a făcut dintotdeauna - a descris mișcarea unui trup sau a unui sens într-o imagine statică. Siglele Discovery sau National Geographic sunt naturi moarte în timp real. La capătul fluxului televizual, descoperim hibrizi dinamic-statici înghețați într-o pastă grea de culoare. Două picturi reproduc fotograme din documentare despre incendii, iar una dintre ele conține și subtitrarea, care ne spune că vântul ajută focul să se răspândească și făcea imposibilă intervenția salvatoare. Comentariul corespunde cumva statutului imaginii, care nu curge dar câștigă durată, rămâne acolo într-un mod neliniștitor, privită de un privitor lipsit de telecomandă. Focul e o temă importantă în istoria picturii și testul cel mai dificil pentru imitație, pentru că el însuși nu seamănă niciodată cu sine. Pictorii au ambiționat să refacă licăriri și străluciri, flăcări și lumânări, focuri prometeice sau mistice, focuri care produc panică ori civilizație, care rănesc și cauterizează. Florin Ciulache pictează pentru eternitate un stop-cadru dintr-un documentar despre foc, și toată această tradiție reîntră în mișcare.

Ce înseamnă să faci o lucrare în tușe expresionist-geometrice, suficient de apăsate și elocvente pentru oricare dintre temele grave ale acestei lumi, iar această pictură să spună doar No or bad signal, ca atunci când un canal de televiziune nu poate fi receptionat și fluxul din care ne culegem informația s-a întrerupt? Înseamnă o suprapunere cât se poate de provocatoare între două moduri distincte de a concepe lumea, de a-i da sens. Prin această suprapunere se insinuează un fel de teroare a lumii nemișcate, care nu curge spre vreun deznodământ. Nemișcarea nu mai e semnul perfecțiunii, ci sursa celei mai intense panici pentru omul contemporan. Prețuim viteza și diversitatea, trăim într-un caleidoscop și plătim pentru senzația că lucrurile sunt în mișcare dezlănțuită. Dar undeva persistă gândul că nimic nu duce nicăieri, că viitorul e doar acumularea, strat după strat, a lucrurilor pe care le știm. Că avem timp, dar nu o să mai avem spațiu. Că viitorul nu e fundamental diferit de prezent, ci doar mai plin de obiecte inutilizabile și plicticoase.

Mihnea Mircan